

staae længe ganske stille fra det 5te til det 20de Tjenesteaar, og derpaa at gaae jevnt frem igjen fra det 20de til det 30te Aar, og derefter at standse, saa at Embedsmanden aldrig fik større Udsigt til Pension, om han ogsaa havde tjent i 50 Aar, end han havde, da han havde tjent i 30 Aar; og jeg maa bemærke — hvad jeg troer maa fremgaae for Enhver, som betragter vor hele Stats-tjeneste med Opmærksomhed — at de Avancementer, som finde Sted efter 30 Aars Tjeneste, ere, som Regel betragtede, ikke saa store som de, der see fra det 20de til det 30te Tjenesteaar; eller maaskee rettere sagt, fra det 15de til det 30te Tjenesteaar. Derfor foreskommer det mig saameget mere nødvendigt, at den længere Tjenestetid ogsaa overalt gives en ikke ubetydelig Indskydelse paa Pensionens Størrelse, fordi Gagen sjelden stiger meget, efterat man har tjent en vis længere Tjenestetid. Med Hensyn til Enkerne skal jeg endnu kun tilføie, at saa rigtig jeg finder — og jeg har flere Gange havt Leilighed til at udtale mig offentligt derom — at man ikke gjør Enkernes Pensionering til en Raadefag, men at enhver Enke veed at hun har Krav, og hvilket Krav, hun har paa Staten, naar hendes Mand døer, saa kan jeg dog ikke finde det rigtig, at, saalænge Moderen lever, ethvert af Børnene skal have et lignende bestemt Krav paa Staten, som Moderen har, og derfor foreskriver jeg, hvormegen Sikkerhed jeg end ønsker, at Embedsstanden skal have, og hvor langt det er fra min Tanke, at ville affrække fra Statens Tjeneste — ogsaa i denne Henseende Udkastrats Bestemmelse for Udvalgets, og at det maa overlades til Regjeringen, at kunne give Enken fra 10 til 50 Rbd. for ethvert af Børnene, istedetfor at Udvalget vil at Børnene skulle være ligesaa fuldt pensionsberettigede indtil deres 18de Aar, som Moderen er det. Jeg kan nemlig efter min Opfattelse af Stats-tjenesten og af Embedsmandens Forhold til Staten ikke udlede, at dennes Forpligtelse eller hiins Krav skulde stige med det aldeles tilfældige Antal Børn, som en Mand efterlader sig, eller at Staten skulde skyldes at tage aldeles det samme Hensyn til den Familie, der ved Mandens Død er i gode Aar, som Billighed og Retfærdighed maa tilstige Staten at tage til

den Enke, som ved Mandens Død sidder i daarlige Aar maaskee med mange Børn. Jeg troer, at det i det Hele taget ikke er nogen rigtig Bet at slaæ ind paa, med Lovens Bogstav at ville afgjøre alle mulige Spørgsmaal; Loven skal være saa bestemt som muligt, for at sikre Enhver, hvad der kan bringes under faste Regler; men der bliver Noget tilbage i alle Forhold, hvor man skal lade Billighed og det velvillige Sindelag raade. Man skal ikke gjøre det Regjeringen umuligt, naar en Embedsmand døer og efterlader en Enke, der ikke har Andet at leve af end det, hun har Krav paa som Pension, men der har 4—5 Børn, da at komme Familien til Hjælp med en Understøttelse til Børnernes Opdragelse, naar Manden har været en troe og længe tjent Embedsmand; men man vil overbebyrde Staten i høi Grad, naar man vil gjøre det den til Pligt ikke blot at sørge for en Enke efter Embedsmanden — og mere end een Enke kan han ikke efterlade sig — men at sørge for en 5, 6, 7, 8 Børn og sørge for dem, uden Hensyn til i hvilke Aar Manden er, naar han døer.

Tscherning: Det er vanskeligt at tage Ordet efter en Forgænger, som i mange Henseender om den foreliggende Sag har stemt overeens med det, man selv kunde have villet udtale, navnlig med Hensyn til, at Pensionstretten fastsættes ved en ubrødelig Lov at skulle begynde fra det første Aar, en Mand indtræder i Embedsstilling; thi dette kan jeg heller ikke bifalde, og, om jeg ogsaa ikke kan følge ham ganske, om jeg ikke ogsaa siger, at 15 Aar er for tidligt, saa slutter jeg mig til det samme Princip, som er udtalt af et af Udvalgets Medlemmer, af Nigsdagsmanden for Sorø Amts 4de District (Bolsen). Jeg siger, man skal vel vogte sig for at gaae ind paa en Bestemmelse, som sætter Staten i den Nødvendighed, at pensionere Embedsmænd, som have tjent meget kort, fordi aldeles tilfældige Omstændigheder skaffe dem til at ophøre at være Embedsmænd. Man har sagt her igaar, at der var ingen Fare derved, thi, naar man betragtede vore Pensionstlister, vilde man finde, at det, som især var bebyrdende for Statskassen, var en Følge, ikke af de jevnlige Pensioneringer, men af de forskjellige Reductioner,